

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

19. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

12. KVĚTNA 2019

Z obsahu:

**O Otčenáši - Jako i my
odpouštíme našim viníkům**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 24. dubna 2019
na náměstí Sv. Petra
v Římě
- strana 2 -

**Blahoslavená Imelda
Lambertiniová**
Libor Rösner
- strana 4 -

**Světlo milosti,
které nám bylo darováno
ve Svátosti oltární**
Jacques Lonchamp
- strana 6 -

**Církev a skandál
zneužívání (2 - dokončení)**
Poznámky emeritního
papeže Benedikta XVI.
z 11. dubna 2019
- strana 7 -

**Slovensko první zemí EU,
která odstoupila od
ratifikace Istanbulské
úmluvy**
- strana 10 -

**Panna Maria dělá
nemožné možným**
- strana 12 -

**Vizionář:
Tajemství zjevení v Tre
Fontane (54)**
Saverio Gaeta
- strana 13 -

O Otčenáši – Jako i my odpouštíme našim viníkům (Mt 18,21-22)

Katecheze papeže Františka při generální audienci 24. dubna 2019 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazi bratři a sestry, dobrý den! Dnes dokončíme katechezi o páté prosbě Otčenáše a zastavíme se u výrazu „jako i my odpouštíme našim viníkům“ (Mt 6,12) [Italské znění Otčenáše užívá namísto „viníků“ výraz „dlužníci“ – pozn. překl.]. Viděli jsme, že před Bohem je člověk dlužníkem. Od něho jsme dostali všechno, na poli přirozenosti i milosti. Náš život není jenom chtěný, ale také Bohem milovaný. Opravdu neexistuje prostor pro domýšlivost, když spínáme ruce k modlitbě. V církvi neexistují „selfmademani“, tedy takoví, kteří se

vypracovali svým vlastním úsilím. Všichni jsme dlužníci Boha a mnoha lidí, kteří nám vytvořili příznivé podmínky k životu. Naše identita stává na obdrženém dobru, a tím je především život.

Kdo se modlí, učí se říkat „děkuji“. A my často zapomínáme děkovat. Jsme sobci. Kdo se modlí, učí se tedy děkovat, a prosí Boha, aby k němu či k ní byl laskavý. Jakkoli se snažíme, vždycky nám u Boha zůstává nesplnitelný dluh, který nebudeme moci nikdy uhradit. On nás má rád nekonečně víc než my jeho. A jakkoli se snažíme žít podle křesťanského učení,

vždycky bude v našem životě něco, zač budeme prosit o odpuštění. Pomysleme na dny prožité lenivě, na chvíle, kdy se v našem srdci uchytila nevraživost apod. Toto jsou zkušenosti, bohužel nikoli řídké, které nás vedou k úpěnlivé prosbě: „Odpusť nám naše viny.“ Takto prosíme o odpuštění Boha.

Vcelku vzato by tato invokace mohla mít pouze tuto první část. Avšak Ježíš k ní připojuje druhou, s níž vytváří jediný celek. Vztah vertikální blahosklonnosti

Pokračování na str. 11

Dnešní neděli Dobrého pastýře zakončujeme Týden modliteb za duchovní povolání. Máme tak před očima vzor dobrých pastýřů lidských duší, Ježíše Krista. Jak jeho péče o duše vypadala? Kázal, učil, modlil se. Odkazoval na svého Otce v nebesích, jsa s ním stále spojen. Nenáviděl hřích, avšak miloval hříšníka, varoval před věčným zavržením. Měl rád všechny lidi, bylo mu líto zástupů, v utrpení obětoval svůj život za spásu lidských duší, zvítězil nad d'áblem... Takový je Dobrý pastýř – Ježíš. A takoví by měli být také „alter Christi“ – kněží. A nejen oni. Svými modlitbami, posty a službou – dle konkrétního charismatu – mají duchovně působit v tomto světě po vzoru Ježíšově také i ostatní Bohu zasvěcené osoby. A oporou by jim měl být každý křesťan jakožto úd duchovního Těla Kristova.

Ozáření božskou dokonalostí Dobrého pastýře a ve světle „poznámek“ emeritního papeže Benedikta XVI. (str. 7–10) jsme zároveň postaveni před bolestnou realitu selhání těch, kteří měli druhým lidem pomáhat na cestě spásy. Kde hledat příčiny nejen duchovního kolapsu lidské společnosti? Ve „smrti Boha“, který je umlčován a vytěšňován ze života člověka. Nejenže se tak ztrácí smysl života, ale v důsledku je odstraněn jakýkoliv morální kodex, jenž by se stavěl

Editorial

proti d'áblu „můžeš všechno, buď jako Bůh“. Ostatně, je to právě d'ábel, který dnem i nocí na člověka žaluje před Bohem. (srov. Zj 12,10) A tak se odstraněním Boha ze svého života člověk zřídá cesty vedoucí ke spáse a obrací se zpět, kde na něho již čeká onen žalobník – d'ábel s otevřenou náručí. Odmítnout Boha je hřích opravdu smrtelný...

Co máme v této dějinné situaci udělat? – táže se Benedikt XVI. A odpovídá, že rozhodně nepotřebujeme nějakou jinou církev, kterou si vytvoříme. Tento experiment se již uskutečnil a selhal.

Je snadné nyní křičet a ukazovat prstem: Tento je viněn, toho potrestejte! Jistě, spravedlnost si to vyžaduje. Avšak: Nemohli jsme s tím něco udělat ještě předtím, než d'ábel začal veřejně žalovat? Je třeba nejen upřímné lítosti a snahy o nápravu, ale okamžitého reálného obrácení všech údů katolické církve, a to v lásce a bezmezné poslušnosti Ježíši Kristu.

Nezbytná je zde pak obnova víry v reálnost Ježíše Krista, darujícího se nám ve Svátosti oltářní. Můžeme jen obdivovat tuto víru u mladičké bl. Imeldy Lambertiniové, která poté, co poprvé a naposled ve svých 11 letech přijala ži-

vého Ježíše ve svaté Hostii, ihned opustila tento svět. (str. 4–5) Její příběh by měl v našem povědomí znovu probudit možná již zapomenuté dvě zásadní skutečnosti: Svátost oltářní je nekonečným zdrojem Boží lásky a milosti a jen na jednotlivci záleží, s jakou láskou a touhou přistupuje k přijetí této Svátosti. (str. 6) A za druhé: Jedině kněží mohou spolupracovat na proměně kousku chleba v Ježíšovo Tělo. A právě proto je tak nesmírně důležité, aby oni na prvním místě byli věrni Ježíši v každém svém skutku, ba i v každé své myšlence. Nemohou však v boji za svoji věrnost zůstat sami: potřebují zástupy těch, kdo se za ně budou neustále modlit a přinášet oběti. Vždyť ani d'ábel nezůstává sám, ale má s sebou celé své vojsko, zvláště jde-li o osoby Bohu zasvěcené.

V měsíci květnu také více vzbuzuje náš obdiv Matka kněží, Panna Maria. Ona dokáže udělat nemožné možným (str. 12) – je potřeba jediné: mít ji vždy a všude s sebou, žít pod jejím ochranným pláštěm, v pevné důvěře ve vítězství Neposkvrněné. A k tomu všemu nám může pomoci i toto pozdravení pokoje a jednoty, dané vizionáři Brunovi Corracchiolovi (str. 13), které použijeme jako střelnou modlitbu: „Bůh nás požeň a Panna Maria nás ochraňuj.“

Daniel Dehner

Odeber se do antiošské synagogy, kam přicházejí velké zástupy židů a pohanů, aby si vyslechli Boží slovo z úst Pavla a Barnabáše. Jejich vystoupení před týdnem padlo na půdu tak dobrou a úrodnou, že prodloužili svůj pobyt na tomto místě, a dnes za nimi přichází takřka celé město.

Ale tentokrát má shromáždění jiný průběh. Synagogu nenaplnili pouze ti, kte-

ří chtějí slyšet radostnou zvěst, ale dostavilo se i mnoho jiných, kterým je Pavlovo kázání i jeho ohlas trnem v oku. Velký zájem o cizí apoštoly je

pouze *naplňuje žárlivost* a vede to nakonec ke snaze všemožně zmařit jejich další působení. Uchylují se nejen k rušivým výkřikům, ale přímo k rouhání.

Vzpomeň si na to, kdykoliv pocítíš, že nejsi schopen se upřímně radovat z úspěchů, na kterých ty sám nemáš žádný podíl. Pokládej to za vážné varování, aby ses nakonec nedal strhnout k něčemu podobnému, čeho jsi svědkem v této synagoze. Nepřipomíná ti to situace, v jakých se ocital i sám Pán, kterého někdy chtěli kamenovat⁽¹⁾ a nakonec ho odsoudili na kříž?

Z čeho pramení taková nevole a odpor proti Kristu a jeho apoštolům? Odkud se až dodnes bere tolik závisti a žárlivosti, dokonce i uvnitř Božího lidu? Za všemi takovými pocity nevraživosti se skrývá závist jiného nepřítele. Je to ten nejvládnější satanův záměr. Vždyť již na počátku všeho zla stála jeho žárlivost: *Ďáblou závistí přišla na svět smrt, a kdo patří k němu, zakusí ji.*⁽²⁾ Ďáblou zloba směřuje k tomu, aby všemožně zmařila každou dobrou setbu.

Pán odhaluje zlobu odvěkého nepřítele zcela otevřeně: Jen si vzpomeň, co řekl předním židům: *Proč nerozumíte mé řeči? Proto, že nemůžete slyšet mé slovo. Váš otec je ďábel a vy chcete dělat to, co od vás žádá.*⁽³⁾

Jestliže dopřáváš sluchu Božímu Odpůrci, zaslepi tě jeho závist nakonec do té míry, že nebudeš vůbec schopen přijímat Pánovo slovo, a tedy ani poznat, co je pravda. Není divu, že taková ďáblou závist strhne nakonec ke zlému i *zbožné*

ženy z vyšších vrstev. O takto „zbožných“ Pán říká, že *nepoznali Boha*⁽⁴⁾. Oni totiž svou klamnou zbožností oslavují sami sebe, jinak by se nemohli cítit poškozeni tím, co dobrého se daří jiným lidem, a museli by se naopak radovat, kdykoliv je Bůh kýmkoliv skutečně oslavován. Bohužel, čím nápadnější je dobré ovoce, jaké přináší věrné úsilí, s tím větším protivenstvím musíš počítat dříve nebo později.

Kolika rozdělení a nepřátelství dosáhl takto ďábel skrze ty, kteří ho poslouchají! Jestliže Ježíšovým nepřátelům vnukl svoji lež, aby o něm řekli, že je *posedlý zlým duchem*⁽⁵⁾, nesmí tě překvapit žádná křivá obvinění ani pomluvy, jimiž dokážou modloslužebníci⁽⁶⁾ osočovat i své vlastní spolubratry. Kde jinde se tomu naučili než u svého otce, který *mluví z toho, co je mu vlastní, protože je lhář a otec lži*⁽⁷⁾.

V tom vidíš prohnatost Závistivého, že umí vzájemně proti sobě popudit i ty, kteří by měli být spolu. *Kdyby mě tupil nepřítel, dovedl bych to snést, ale když je to můj druh a přítel, se kterým jsem byl v důvěrném styku a ve slavném průvodu s ním kráčel v Božím domě!*⁽⁸⁾ Máš tedy jiný, hlubší důvod k bolesti a smutku, než jsou samy úklady nepřejících. Máš důvod k smutku, kdykoliv vidíš počínání těch, kteří nejednají jako *dobří pastýři, jsou najatí a pracují jen za žold.*⁽⁹⁾ Nelibě nesou, když to ovce cítí a *pokládají je za cizí, a proto za nimi nejdou*⁽¹⁰⁾, a pak žárlí na ty, za kterými to ovce táhne. Máš smutek a oprávněné obavy, aby ti, kteří místo shora jsou *zdola, z tohoto světa, nakonec nezemřeli ve svých hříších, protože sami sebe odsuzují ke ztrátě věčného života.*

Staneš-li se sám cílem nevraživých útoků, a budou tě dokonce vyhánět ze své krajiny, *setřes prach z nohou na svědectví jim, ale nepropadej přitom malomyslnosti.* Podívej se s Janem vzhůru na *veliký zástup, který by nikdo nespočítal:* Tam má být jednou tvoje místo. Přijímej nepřátelství a úskoky jako příležitost, aby sis dobřela vypral své roucho v Beránkově krvi. Pán dobře ví, čeho je schopna lidská zaslepenost, jak krutě dokážou lidé zraňovat a kamenovat třeba své vlast-

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 13,14.43–52

Pavel a Barnabáš šli z Perge a dostali se do Antiochie v Pisidii. Tam šli v sobotu do synagogy a posadili se. Přišlo za nimi hodně židů a pohanů, kteří ctili Boha. Pavel a Barnabáš s nimi rozmlouvali a povzbuzovali je, aby zůstali věrni Boží milosti. Následující sobotu se sešlo takřka celé město, aby si poslechlo Boží slovo. Když však židé viděli takové množství, naplnilo je to žárlivostí, odporovali Pavlovi, když mluvil, a vedli rouhavé řeči. Tu Pavel i Barnabáš jim řekli otevřeně: „Vám nejprve se mělo hlásat Boží slovo. Ale proto, že ho od sebe odmítáte a nepokládáte se za hodné věčného života, obracíme se k pohanům. Neboť tak nám to nařídil Pán: »Určil jsem tě za světlo pohanům, abys byl spásou až na konec země.«“ Když to uslyšeli pohané, radovali se a velebili slovo Páně. A přijali víru všichni, kdo byli určeni k věčnému životu. Tak se slovo Páně šířilo po celé té krajině. Židé však poštváli zbožné ženy z vyšších vrstev a přední muže města, vyvolali proti Pavlovi a Barnabášovi pronásledování a vyhnali je ze svého území. Oni si na svědectví proti nim

Dokončení na str. 5

ni bratry. I on *přišel mezi vlastní, a ti ho nepřijali*⁽¹¹⁾. Proto až přijde čas, on *sám ti setře každou slzu z očí.*

I v nejsmutnějších chvílích se můžeš spolehnout na svého *nejlepšího Pastýře.* Kdyby tě celý svět odmítal a přímo nenáviděl, pro něho nepřestáváš být drahocenným darem, *který mu dal Otec.* Když slyšíš jeho hlas a jdeš věrně za ním, *dává ti věčný život.* Zaručuje ti, že *tě nikdo z jeho ruky nevyrvé. Po velkém souzení mu budeš moci ve dne v noci sloužit v jeho chrámě. Věčný Beránek, ačkoliv jeho místo je na trůnu věčné slávy, sníží se a bude s tebou bydlet, bude tě pást a vodit k pramenům živé vody.*

Bratr Amadeus

Poznámky:

- ⁽¹⁾ srov. Jan 10,31; ⁽²⁾ Mdr 2,24; ⁽³⁾ Jan 8,43n; ⁽⁴⁾ srov. Jan 8,55; ⁽⁵⁾ srov. Jan 8,48; ⁽⁶⁾ srov. Kol 3,5; ⁽⁷⁾ Jan 8,44; ⁽⁸⁾ srov. Ž 55,13–15; ⁽⁹⁾ srov. Jan 10,13; ⁽¹⁰⁾ srov. Jan 10,5; ⁽¹¹⁾ Jan 1,11

Blahoslavená Imelda Lambertiniová

Mezi eucharistickými světci se vyjímá bl. Imelda Lambertiniová, jejíž životní příběh je tak unikátní, že se druhý podobný ve dvoutisícileté historii církve hned tak nenajde a i po sedmi staletích vzbuzuje hluboké emoce.

Pocházela z Boloně, kde se roku 1322 narodila hraběcímu páru Castorimu a Eganě Lambertiniovým. Z popisu jejího dětství na nás vane dech klasického klišé o světici, která již v dětských střevíčkách oplývá láskou ke Kristu a vrší zbožné skutky jeden za druhým. Jenže jak jinak vysvětlit skutečnost, že v pouhých 10 letech se vyplnilo přání malé dívčinky a byla přijata do kláštera dominikánek sv. Marie Magdaleny ve Val di Pietra, stojícího za hradbami Boloně?

Jistě, nešlo asi o ojedinělý případ, ale Imelda od nejtělejšího dětství svým životem dokazovala, že vstup mezi sestry kazatelského řádu nebyl dětským rozmarem rozmazlené slečinky z vyšších kruhů, zásluhou protekce dané jejím urozeným původem nebo nařízením rodičů. Rodiče jí to naopak vymlouvali, povolili až tehdy, když pozorovali, jak se malá Imelda vnitřně trápí změnou atmosféry, která v domě Lambertiniových nastala s přistěhováním Castoriniho mladšího bratra a jeho novomanželky, s nimiž přibýly i hlučné zábavy. Je tady však druhé „jenže“: jenže to, co se stalo v klášteře sester sv. Dominika, je už případem tak ojedinělým, že bl. Imeldu staví do světla neobyčejně zářného.

Desetiletá dívka byla vzorem pro mnohé starší a zasloužilejší sestry v naprosté většině úkonů a v poslušnosti, v první řadě pak v lásce ke svátostnému Kristu, která se v jejím dětském srdíčku uhnízdila už někdy v pěti letech a od té

doby nadále rostla a nabírala na intenzitě, a to dokonce bez účasti na obětní hostině, neboť neměla ještě věk, který jí dle dobových zvyklostí opravňoval Eucharistii přijímat. A tak aspoň dlela dlouhé chvíle před svatostánkem a vysílala ke Kristu horoucí modlitby plné touhy po splnutí.

Neopomíjela přitom plnit všechny své povinnosti, konané v plné míře z lásky k Ježíši. Pilně pracovala, pilně studovala, pokora a skromnost provázely každou její činnost, každé její slovo. Realizovala tak naplno svou touhu patřit celá Kristu.

Odpověď na otázku, kde se vzala tak hluboká zbožnost u tak malého děvčátka, je jednoduchá: dostala ji jako jakýsi genetický kód od svých rodičů, kteří byli svou zbožností známí po celém Apeninském poloostrově. Její matka například ve své závěti uvedla, že část peněz odkazuje na nákup mnoha svíců, které mají „osvětlovat *Tělo Kristovo při pozdvihování*“, a odkázala též značnou sumu na vybudování oltáře v karmelitánském kostele sv. Martina. Donace sice byly u šlechty běžné, u této ženy se však nejednalo o dodržení společenského úzu či pojistku „pro všechny případy“, ale o výraz opravdové bohobojnosti. Ale zpět k její dceři.

Bylo 12. května 1333, vigilie Nanebevstoupení Páně. Zatímco všechny ostatní řeholnice shromážděné v kostele na mši svaté přistoupily ke svátému přijímání, jedenáctiletá Imelda jako jediná zůsta-

la klečet v chórové lavici. Ve své bezmoci a touze se otrásala tichým pláčem z pocitu nenasycení Kristem Ježíšem a se staže-

Bl. Imelda Lambertiniová

ným hrdlem strávila zbytek bohoslužby. Když pak po mši svaté opět jako jediná zůstala v lavici, aby setrvala na modlitbách, naplnila znenáhla celý potmělý klášter silná vůně růží a jasné světlo. Nevědouce, co se to děje, vrátily se řeholnice do kostela a zde spatřily Hostii vznášející se nad hlavou nejmladší členky komunity. V téže chvíli se k Imeldě, stále ještě plačící, přiblížil P. Aldrovando, který před malou chvílí dosloužil mši svatou. V ruce držel patenu, a jakmile přišel přímo k Imeldě, vznášející se Hostie klesla právě na tuto patenu.

Všichni svědkové této mimořádné události ji přečetli jako Boží vzkaz pro ně, vzkaz, jehož konečným adresátem byla právě Imelda: ačkoli ještě nedosáhla patřičného věku, může Eucharistii přijmout.

Sestry byly do hloubi duše zasaženy tímto výjevem a zároveň i šťastné. Měly

Ostatky bl. Imeldy ve farním kostele sv. Zikmunda v Boloni

Imeldu pro její nezkaženou dětskou, přitom však vyspělou duší rády, získala si je svou dobrosrdečnou povahou i ojedinělou zbožností. P. Aldrovando pak, takřka bez dechu, uposlechl náhlého vnuknutí shůry a onu Hostii Imeldě podal přímo na místě. A Imelda? Pocit bezbřehého štěstí, do něhož se celá pohroužila, ji pohltil natolik, že upadla do extáze, z níž už se neprobrala. Plně splynula s tím, jemuž dala celé své srdce a který se jí sám dal jednou jedinkrát, zároveň však napořád, s tím, jenž jí v den svého Nanebevstoupení vzal s sebou do nebe.

Místo posledního odpočinku našla zemřelá v klášteře Val di Pietra. V kostelech v celém širém okolí se v příštích letech v den, který se o šest století později stal dnem fatimským, tj. 13. května, četla každoročně věta, kterou dominikánky nechaly vytesat na Imeldin náhrobek: „Zesnulé sestře Imeldě Lambertiniové byla z nebe seslána Hostie, kterou jí podal kněz.“ Sestry z kláštera si určitě vždy připomenuly větu, kterou z úst mladičké Imeldy často slyšely a která se jako jediná dochovala: „Sestry, řekněte, je to vůbec možné, přijmout Boha do svého srdce a nezmřít přitom láskou k němu?“

Úcta k zesnulé na sebe nenechala dlouho čekat, brzy ji podpořily i zázraky. Beatifikační proces ovšem začal relativně pozdě – až v roce 1582. Táhl se bezmála dvě století. Během Francouzské revoluce byl klášter sv. Marie Magdaleny ve Val di Pietra, kde byla Imelda původně pochována, zničen. Naštěstí se její ostatky podařilo závčas přenést do boloňského farního kostela sv. Zikmunda, kde spočívají dodnes.

Dne 20. prosince 1826 Imeldu Lambertiniovou prohlásil za blahoslavenou papež Lev XII. a stanovil její liturgickou památku na 13. květen. V roce 1891 bylo v Itálii založeno bratrstvo, které si klade za cíl vyprošovat prvokomunikantům milost důstojného prvního svatého přijímání. A je jisté, že bl. Imelda měla vliv na svatého papeže Pia X. v jeho rozhodnutí povolit podávat Nejsvětější svátost i menším dětem, které rozumově dospěly a dokážou rozlišit mezi chlebem obyčejným a svátostným a stejně dokážou chápat i jiné pravdy víry. Ne nadarmo ji prohlásil za patronku dětí přistupujících k prvnímu svatému přijímání.

Propuštění z řeholní společnosti také po roční absenci z komunity

Communis vita – pod tímto názvem byl zveřejněn nový dokument papeže Františka (formou motu proprio), schválený 19. března 2019 a vstupující v platnost 10. dubna 2019. Týká se propuštění členů z řeholní společnosti, jehož důvodem se nově může stát rovněž více než dvanáctiměsíční neoprávněné vzdálení se z komunity.

Dokument tak mění kán. 694 Kodexu kanonického práva, v jehož prvním paragrafu se vypočítávají činy, které samy o sobě vedou k propuštění z řeholní společnosti. Doposud se zde uvádí notorický odpad od víry a uzavření manželství (platného, neplatného či civilního); nyní přibude nezákonná nepřítomnost v řeholním domě po dobu delší než dvanácti měsíců s úmyslem vymanit se z moci představených.

Kanonické právo v takové situaci řeholním představeným nařizuje, ať dotyčného „starostlivě vyhledají a pomohou mu, aby se vrátil a vytrval ve svém povolání“ (kán. 665, §2). Jak nicméně podotýká sekretář vatikánské kongregace pro zasvěcený život, arcibiskup Carballo, v posledních letech se množí případy řeholníků a řeholnic, kterých se navzdory veškeré dobré vůli „nelze

dopátrat“. Pokud si takový řeholník nepožádá o dispenz od slibů, zůstává členem řeholní společnosti, ačkoli se například nachází v situaci neslučitelné s řeholním stavem. Pro řeholní institut to navíc může znamenat důsledky a závazky ekonomického rázu, které mu mohou uškodit.

V řeholním životě se sice v určitých případech nabízí exklaustrace, tedy povolení k životu mimo řeholní komunitu (upravená kán. 686), ovšem pominou-li důvody či dovolená lhůta k pobytu mimo řeholní společenství, nastupuje čas neoprávněné absence, na který se rovněž nový papežský dokument vztahuje.

V motu proprio *Communis vita* se dále seznamuje s postupem, jaký se v uvedených případech bude uplatňovat, a podotýká se, že jeho platnost není retroaktivní. Změna §1 kán. 694 CIC zároveň obnáší změnu kán. 729, který se týká propuštění člena sekulární společnosti. Pro členy sekulárních institutů se nebude uplatňovat propuštění kvůli nezákonné nepřítomnosti v komunitě.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

setřásli prach z nohou a odešli do Ikonie. Učedníci však byli plni radosti a Ducha Svatého.

2. čtení - Zj 7,9.14b-17

Já, Jan, viděl jsem veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků; stáli před trůnem a před Beránkem, oděni bílým rouchem, s palmami v rukou. A jeden ze starců mi řekl: „To jsou ti, kdo přicházejí z velikého soužení; roucho si dobřela vyprali v Beránkově krvi. Proto jsou před Božím trůnem a ve dne v noci mu slouží v jeho chrámě. A ten, který sedí na trůně, se

k nim sníží a bude s nimi bydlet. Už nikdy nebudou mít hlad ani žízeň, nebude už do nich pražit slunce ani jakýkoli jiný žár, protože Beránek, který je uprostřed před trůnem, bude je pást a vodit k pramenům živé vody. Bůh sám jim setře každou slzu z očí.“

Evangelium - Jan 10,27-30

Ježíš řekl: „Moje ovce slyší můj hlas; já je znám a ony jdou za mnou. Já jim dávám věčný život. Nezahynou navěky a nikdo mi je nevyrvé z rukou. Můj Otec, který mi je dal, je větší než všichni a z Otcových rukou je nemůže vyrvat nikdo. Já a Otec jedno jsme.“

Světlo milosti, které nám bylo darováno ve Svátosti oltářní

Z lásky jsem stvořil člověka ke svému obrazu a ke své podobě a před 2000 roky jsem vás znovu stvořil v Krvi svého jednorozrozeného Syna. Tak jste dostali spojením mého Božství s vaší lidskou přirozeností zase velkou dokonalost. Jste ve stavu vyšší důstojnosti než andělé, protože jsem přijal vaši přirozenost a ne přirozenost andělů.⁽¹⁾

Kněží - moji služebníci

Tato důstojnost je dána bez výjimky každému tvorů nadanému rozumem (člověku), ale mezi vámi jsem k vaší spáse vyvolil svoje služebníky (kněze), abyste mohli skrze ně dostávat Krev a Tělo pokorného, neposkvrněného Beránka, mého jednorozrozeného Syna: to je to Slunce, které propůjčuje světlo poznání, teplo božské lásky a obojí pozlacuje. Toto Tělo je skutečně Sluncem, protože je v jednotě se mnou, pravým Sluncem. Toto světlo přijalo barvu vašeho lidství, tak jako se moje Božství sjednotilo s vámi vtělením mého Syna. Když budou moji služebníci spravovat moji moudrost se schopností rozlišovat a s vděčností za moje dobrodíní, přijmete světlo milosti.

Moji služebníci mají svoje místo v mystickém těle svaté církve, aby vám darovali božský život, to znamená Tělo Slova jako pokrm a jeho Krev jako nápoj. Není možné dávat vám Tělo bez Krve, ani Tělo a Krev bez duše tohoto Slova, ani duši a Tělo bez mého vlastního věčného Božství, protože žádný ten prvek nemůže být oddělen od druhého.

Svátost přijímání

Skutečně, božská přirozenost se nikdy neodděluje od lidské přirozenosti, ani smrtí nebo něčím podobným. Tak dostáváte v bílém chlebě celou božskou Bytost v této líbezné svátosti. Tak jako slunce nemůže být nikdy rozděleno, tak je také nemožné v Hostii dělit celého Boha a celého člověka. Dejme tomu, že někdo rozdělí Hostii a udělá z ní tisíce kousků – přece však každý kousek obsahuje úplně celého Boha a celého člověka, stejně jako se v rozbitém zrcadle nedělí obraz, když se na ně podíváte.

Bůh se nemůže v sobě samém zmenšit, stejně jako tomu je u ohně. Představ-

me si, že máte plamen a že přijde celý svět, aby si od něho zapálil svůj plamen. Když si někdo od něho zapálí svůj plamen, on se tím nezmenší, a přece všichni dostali celé světlo. Ve všech plamenech svíček vidíme stejné světlo, stejné teplo, stejnou barvu plamene, i když ten, který má malou svíci, má méně svítivosti než ten, který má velkou svíci.

Stejně je tomu u těch, kdo přijímají svátost přijímání: každý si nese svoji svíci, to znamená svaté přání, s nímž tuto svátost přijímá. Svíce je zhasnutá a zapálí se, když svátost přijmete. Říkám, že je zhasnutá, protože sami od sebe nic nemáte. Ale já jsem vám dal palivo, které vám umožňuje, abyste toto světlo přijali a uchovali. Tímto palivem je božská láska, protože jsem vás stvořil z lásky, a proto nemůžete bez lásky žít.

Svatý křest

Toto „bytí“, které vám bylo z lásky darováno, dostává ve svatém křtu moci Krve mého Syna určitou dispozici. Kdyby tomu tak nebylo, byli byste jako svíce bez knotu, která nemůže hořet. Kdyby vaše duše při křtu nedostala svatou víru ve spojení

s milostí – to znamená onen knot – pak byste nemohli toto světlo přijmout. Kde se zapálí tato duše? Od ohně mojí božské lásky tím, že mě miluje, mne se bojí a následuje učení mojí pravdy (evangelium).

Je pravda, že tento oheň je více nebo méně silný, podle toho, kolik je použitelného paliva – i když jste všichni ze stejné hmoty, stvoření k mému obrazu a podobnosti a dostali jste stejné světlo svatého křtu, můžete ale různým způsobem růst v lásce a ctnosti. To závisí na vaší svobodné vůli a na mém zalíbení. Vy nemůžete změnit temperament, který jsem vám dal, ale můžete volně nakládat s vaší svobodnou vůlí, abyste rostli v lásce a ctnosti, dokud žijete zde na zemi. Protože když tento život uplyne, už je na to pozdě.

Milost svátosti

Moji služebníci vám udělají toto laskavé a skvostné světlo, které jsem vám dal za potravu. Vy z něho přijímáte tolik, kolik lásky a žhavé touhy s sebou přinesete. Žádná nedokonalost, která pochází z vás, kteří ji přijímáte, nebo od mých služebníků, kteří ji udělají, nemůže její kvalitu změnit. Ale míra vaší účasti na milosti této svátosti závisí na tom, s jakou touhou ji přijímáte.

Tak by ten, kdo by tuto svátost přijímal ve stavu těžkého hříchu, nedostal žádnou milost, i když by přijímal opravdu celého Boha a celého člověka. Duše, která tuto svátost přijímá nehodně, je jako svíce, přes kterou se přelila voda. Jenom zasyčí, když k ní přijde oheň, a jakmile je zapálena, zase zhasne a zbude jenom kouř.

Duše, která se ve zpovědi ze svých pochybení nevysušila u ohně opravdové zkroušenosti, bude toto světlo hledat vnějškově, ale ne duchovně. Protože není dostatečně disponována, aby takové tajemství přijala, nezůstává toto pravé světlo jako milost v duši, ale vzdálí se a tato duše zůstává ve větším zmatku než před přijetím této svátosti. Je vyhaslá, ve tmě, utlačena tíhou svých provinění. Z této svátosti pociťuje jenom výkřik hřyzání svého svědomí.

Z Maria heute 8/9/2018 přeložil -mp

Poznámky:

⁽¹⁾ *Dieu nous parle*, kde je dialog sv. Kateřiny Sienské s Bohem, jenž je přizpůsoben naší době. Str. 275, kap. 110.

Církev a skandál zneužívání (2 – dokončení)

Poznámky emeritního papeže Benedikta XVI. z 11. dubna 2019

II. První církevní reakce

1. Probíhající proces rozpadu křesťanské koncepce morálky byl dlouho připravován a dosáhl v 60. letech, jak jsem se pokusil ukázat, takové radikálnosti, která dosud neměla obdoby. Tento rozpad věroučné autority církve ve věcech morálky se musel nutně odrazit také v různých oblastech života církve. V rámci setkání předsedů biskupských konferencí celého světa je důležitá především otázka kněžského a také seminárního života. Pokud jde o problém přípravy ke kněžské službě v seminářích, došlo skutečně k rozsáhlému kolapsu její dosavadní platné formy.

V některých seminářích docházelo ke vzniku homosexuálních *clubs*, které si počínaly více či méně otevřeně, čímž se klima v seminářích evidentně transformovalo. V jednom ze seminářů na jihu Německa žili společně kandidáti na kněžství i kandidáti na službu pastoračních asistentů. U stolu byli společně seminaristé s ženatými budoucími pastoračními asistenty, někdy za doprovodu manželek a dětí a občas i snoubenek. Takové klima v semináři nemohlo napomáhat v kněžské formaci. Svatý stolec o těchto problémech věděl, ale neměl o tom podrobné informace. Jako první krok se přijalo rozhodnutí o apoštolské vizitaci v seminářích USA.

Poněvadž se po Druhém vatikánském koncilu změnila také kritéria pro výběr a jmenování biskupů, byl odlišný také vztah mezi biskupem a jeho seminářem. Kritériem jmenování nových biskupů byla nyní otázka, zda jsou „koncilní“, což přirozeně mohlo znamenat leccos. V mnoha částech církve je koncilní citění chápáno jako kritický či negativní postoj k dosavadní tradici, která má být nyní nahrazena novou a radikální otevřeností vůči světu. Jeden biskup, který byl dříve rektorem, promítal seminaristům pornografické filmy, patrně s úmyslem uschnout je tímto způsobem k tomu, aby byli odolnější proti chování, které odporuje víře. Existovali biskupové – a nejenom ve Spojených státech amerických – kteří odmítali katolickou tradici jako celek a měli záměr vy-

tvorit ve svých diecézích jakousi novou, moderní „katolicitu“. Možná stojí za zmínku fakt, že v nemálo seminářích byli studenti přistiženi, jak čtou moje knihy, považováni za nevhodné pro kněžství. Moje knihy bývaly skrývány jako škodlivé a četly se takřikajíc pod lavicí.

Vykonaná vizitace neposkytla nové informace, protože se pochopitelně spojily různé síly za účelem zamaskovat skutečnou situaci. Byla nařízena druhá vizitace, která poskytla informaci mnohem víc, ale vcelku neměla žádné konsekvence. Začátkem 70. let se všeobecná situace v seminářích konsolidovala. Jen sporadicky však docházelo k nárůstu povolání, protože celkově se situace vyvíjela jinak.

2. Otázka pedofilie, nakolik se pamatují, začala být palčivou v druhé polovině 80. let. Mezitím se ve Spojených státech rozrostla a stala veřejným problémem. Biskupové proto požádali o pomoc Řím, protože kanonické právo, jak je formuloval nový Kodex, zjevně nestačilo k přijetí nezbytných opatření. Zprvu měli římsí kanonisté s touto žádostí těžkosti. Podle nich stačila na vyřízení a objasnění dočasná suspenze z kněžské služby. To nemohlo stačit americkým biskupům, protože dotyčný kněz tak zůstával v jurisdikci biskupa a byl považován za jeho podřízeného. Obnova a prohloubení trestního práva, které bylo v novém Kodexu podáno velice tlumeně, si razily cestu jen pomalu.

K tomu přistoupil jeden zásadní problém, který se týkal koncepce trestního práva. Za „koncilní“ byl považován takzvaný „garantismus“. To znamená, že měla být zaručena především práva obviněných, a to v míře, která fakticky znemožňovala jejich odsouzení. Jako protiváha k často nedostatečné možnosti teologů se hájit, bylo jejich právo na obranu v duchu garantismu natolik rozšířeno, že bylo takřka nemožné je odsoudit.

Dovolím si v tomto bodě jeden stručný *excursus*. Ve vztahu k rozšíření pedofilních deliktů bývá zmiňován jeden Ježíšův výrok: „Kdo by svedl ke hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří věří ve mne, pro toho by bylo lépe, aby mu dali na krk

mlýnský kámen a hodili ho do moře.“ (Mk 9,42) Ve svém původním významu tento výrok nemluví o svádění dětí k sexuálnímu účelu. Termín „nepatrní“ označoval v Ježíšově jazyku prostě věřící, jejichž víra mohla být otřesena intelektuální pýchou těch, kteří se považují za inteligentní. Ježíš tady proto ráznou pohrůzkou trestu chrání dobro víry před těmi, kteří ho poškozují. Moderní užití těchto slov samo o sobě není pomýlené, ale nesmí zatemnit jejich původní smysl. Ten totiž zřetelně proti všemu garantismu ukazuje, že je důležité a potřebné zaručovat nejenom právo obviněného. Rovněž tak důležitá jsou drahocenná dobra, jako je třeba víra. Vyvážené kanonické právo, jež odpovídá Ježíšovu poselství v jeho celistvosti, proto nesmí být garantistické pouze ve vztahu k obviněnému, jehož respektování je dobrem, které chrání zákon. Musí chránit také víru, která je rovněž důležité dobro, chráněné zákonem. Správně vystavěné kanonické právo proto musí obsahovat dvojí garanci: právní ochranu obviněného a právní ochranu dobra, které je v sázce. Je-li tato sama o sobě jasná koncepce dnes představena, obvykle narazí na hluchotu a lhostejnost v případě, že jde o právní ochranu víry. Zdá se, že v obecné právní koncepci nemá už víra postavení dobra, které je třeba chránit. To je zneklidňující situace, o níž musejí pastýři církve vážně přemýšlet a uvažovat.

Ke stručným zmínekám o stavu kněžské formace ve chvíli veřejného propuknutí krize bych nyní chtěl přidat pár indikací, týkajících se evoluce kanonického práva v této věci. Delikty kněží spadají do kompetence Kongregace pro klérus. Poněvadž v ní tehdy garantismus široce dominoval, dohodli jsme se s papežem Janem Pavlem II. na možnosti přisoudit kompetenci v těchto deliktech Kongregaci pro nauku víry dokumentem *Delicta maiora contra fidem*. Tato atribuce umožňovala také maximální trest, tedy propuštění z duchovenského stavu, což nebylo možné v rámci jiných právních kompetencí. Nejednalo se o nějakou eskamotáž, aby bylo možno hrozit maximálním

trestem, nýbrž o důsledek toho, jakou váhu má víra pro církev. Je důležité mít na paměti, že tímto deliktem klerika je v posledku poškozována víra: pouze tam, kde už jednání lidí neurčuje víra, jsou takovéto delikty možné. Závažnost trestu však předpokládá také jasný důkaz o spáchání deliktu, což požaduje garantismus, který zůstává v platnosti. Jinými slovy: legitimní hrozba maximálního trestu nutně potřebuje vlastní kárný proces. Tím se ovšem žádalo příliš jak od diecézi, tak od Svatého stolce. Stanovili jsme tedy určitou minimální formu kárného procesu a nechali otevřenou možnost Svatému stolci, aby si mohl vyhradit konání procesu v případě, že by diecéze či metropolita nebyli s to jej vést. V každém případě však byl proces verifikován Kongregací pro nauku víry, aby byla garantována práva obviněného. Nakonec jsme však během plenárního zasedání Kongregace vytvořili odvolací instanci, abychom také my měli možnost se proti procesu odvolat. Poněvadž toto vše skutečně přesahovalo síly Kongregace pro nauku víry a docházelo k prodlevám, kterým bylo nutno vzhledem k závažnosti materie zamezit, pustil se papež František do dalších reforem.

III. Několik hledisek

1. Co máme dělat? Máme vytvořit nějakou jinou církev, aby bylo možné věci napravit? Tento experiment se již uskutečnil a selhal. Jedině láska a poslušnost našemu Pánu Ježíši Kristu mohou ukazovat správnou cestu. Zkusme proto nově a hlouběji pochopit, co od nás Pán chtěl a chce.

Za prvé bych řekl, že kdybychom obsah biblicky založené víry chtěli opravdu co nejvíce syntetizovat, můžeme říci: Pán nám začal prokazovat lásku, do níž chce zahrnout veškeré stvoření. Protilek na zlo, které ohrožuje nás a celý svět, může nakonec spočívat pouze v tom, že se svěříme této lásce. Ta je pravým protilekem na zlo. Síla zla se rodí z našeho odmítání Boží lásky. Vykoupen je ten, kdo se svěří Boží lásce. Naše nevykoupená existence stojí na neschopnosti milovat Boha. Naučit se milovat Boha je tedy cestou k vykoupení lidí.

Pokusíme-li se nyní tento podstatný obsah Božího zjevení podat trochu širěji, mohli bychom říci, že první základní dar, který nám víra nabízí, spočívá v jisto-

tě, že existuje Bůh. Svět bez Boha nemůže být ničím jiným než světem beze smyslu. Vždyť odkud pochází všechno, co existuje? V každém případě by tomu chyběl duchovní základ. Nějak by to existovalo, ale bez jakéhokoli účelu a jakéhokoli smyslu. Neexistovalo by žádné kritérium dobra a zla. Hodnotu by mělo pouze to, co je silnější. Moc se tak stává jediným principem. Pravda nemá cenu, ba dokonce ani neexistuje. Jedině mají-li věci duchovní základ, jediné jsou-li chtěné a zamýšlené, jediné existuje-li Bůh Stvořitel, který je dobrý a chce dobro, může mít také život člověka nějaký smysl.

Co máme dělat?

Máme vytvořit nějakou jinou církev, aby bylo možné věci napravit? Tento experiment se již uskutečnil a selhal.

Jedině láska a poslušnost našemu Pánu Ježíši Kristu mohou ukazovat správnou cestu.

Zkusme proto nově a hlouběji pochopit, co od nás Pán chtěl a chce.

* * *

První úkol, který plyne z morálního rozvratu naší doby, spočívá v tom, abychom my sami začali znovu žít s Bohem, obrácení k němu a v poslušnosti jemu.

To, že Bůh je stvořitelem a mírou všech věcí, je prvotní požadavek. Avšak Bůh, který by se vůbec nezjevil a nedal se poznat, zůstal by jenom hypotézou a nemohl by proto určovat formu našeho života. Aby Bůh byl skutečně Bohem ve vědomém stvoření, musíme jeho zjevení v nějaké formě očekávat. Učinil tak mnohokrát a rozhodujícím způsobem, když povolal Abraháma, a usměrnil člověka v hledání Boha, který překonává veškerá očekávání: Bůh sám se stává stvořením a mluví k nám lidem jako člověk.

Takto se věta „Bůh je“ stává opravdu radostnou zvěstí, poněvadž je víc než poznatkem, rodí lásku a je láskou. Přičinit se, aby si to lidé znovu uvědomili, je první a základní úkol, který nám svěříje Pán.

Společnost, ve které absentuje Bůh, tedy společnost, která jej už nezná a zachází

s ním, jako by neexistoval, je společností, která ztrácí svoje kritérium. V naší době bylo vymyšleno úsloví „Bůh je mrtev“. Když ve společnosti zemře Bůh, stane se svobodnou, ujišťovali nás. Ve skutečnosti znamená smrt Boha ve společnosti také konec její svobody, protože umírá smysl, který udává směr. A protože mizí kritérium, jež nás usměrňuje tím, že učí rozlišovat mezi dobrem a zlem. V západní společnosti Bůh ve veřejné sféře absentuje a nenaslouchá se mu. A proto se z této společnosti stále více vytrácí kritérium člověčenství. V určitých oblastech se pak náhle zjistí, že se stalo samozřejmým dokonce to, co je zlé a člověku škodí. To je případ pedofilie. Ještě nedávno byla teoreticky považována za zcela správnou a šířila se. A nyní, otřesení a skandalizováni, uznáváme, že se na našich dětech a mládeži páchají věci, které jim hrozí destrukcí. Fakt, že se to mohlo rozšířit také v církvi a mezi kněžími, námi musí otrásat a skandalizovat nás.

Jak mohla pedofilie dosáhnout takových dimenzí? Posledním důvodem je absence Boha. Také my, křesťané a kněží, raději o Bohu nemluvíme, protože taková řeč nemá praktický užitek. Po otřesu druhé světové války jsme v naší německé ústavě přijali jako vůdčí kritérium deklaraci o své odpovědnosti před Bohem. Půl století poté už nebylo možné přijmout kritérium odpovědnosti před Bohem do Evropské ústavy. Bůh je chápán jako stranická záležitost maličké skupiny a nesmí už být rozhodujícím měřítkem společnosti jako celku. V tomto rozhodnutí se odráží situace Západu, kde se Bůh stal privátní záležitostí menšiny.

První úkol, který plyne z morálního rozvratu naší doby, spočívá v tom, abychom my sami začali znovu žít s Bohem, obrácení k němu a v poslušnosti jemu. Zejména my sami se musíme znovu naučit uznávat Boha za základ svého života a neodsouvat jej stranou jako nějaké prázdné slovo. Vtiskla se mi slova velkého teologa Hanse Urse von Balthasar, který si na jeden ze svých poznámkových listků napsal: „Trojjediného Boha, Otce, Syna a Ducha Svatého nepředpokládat, nýbrž upřednostňovat!“ Vskutku, i v teologii se Bůh často předpokládá, jako by byl samozřejmostí, ale konkrétně se mu nevěnuje pozornost. Téma „Bůh“ se tak jeví jako

neréálné a velice vzdálené věcem, jimiž se zabýváme. Všechno se však mění, pokud je Bůh nikoli předpokládán, nýbrž upřednostňován. Pokud není ponecháván někde v pozadí, ale uznáván za střed našeho myšlení, mluvení a jednání.

2. Bůh se stal člověkem pro nás. Lidské stvoření mu natolik leží na srdci, že se s ním spojil a konkrétně vstoupil do dějin. Mluví s námi, žije s námi, trpí s námi a kvůli nám na sebe vzal smrt. O tom zajisté v teologii obšírně pojednáváme učeným jazykem a učenými pojmy. Právě tak však vzniká riziko, že ze sebe učiníme pány víry, místo abychom se vírou nechali obnovit a ovládnout.

Uvažujme o tom v reflexi o ústředním bodě, kterým je slavení eucharistie. Naš postoj k eucharistii nemůže nebudit obavy. Druhý Vatikán právem postavil do středu křesťanského života a existence církve tuto svátost přítomnosti Kristova Těla a Krve, přítomnosti jeho osoby, jeho umučení, smrti a zmrtvýchvstání. Zčásti k tomu skutečně došlo, za což chceme Pánu ze srdce děkovat.

Široce však převládá jiný postoj: nikoli nová, hluboká úcta k přítomnosti Kristovy smrti a zmrtvýchvstání, nýbrž takové zacházení, které velikost tohoto mysteria pustoší. Klesající účast na nedělní eucharistii ukazuje, jak málo jsme my, dnešní křesťané, s to docenit velikost daru spočívajícího v jeho reálné přítomnosti. Eucharistie byla deklasována na pouhý obřad, když se považuje za samozřejmé, že vybrané způsoby vyžadují, aby byla podávána všem pozvaným z důvodů jejich příslušnosti k příbuzenstvu u příležitosti rodinných slavností nebo svateb či pohřbů. Samozřejmost, s níž někteří přijímají Nejsvětější svátost jednoduše z titulu svojí přítomnosti na určitém místě, ukazuje, že svaté přijímání je chápáno jako pouhé obřadní gesto. Pokud budeme uvažovat nad tím, co dělat, je zřejmé, že nepotřebujeme nějakou jinou církev, kterou si vytvoříme. Nezbytná je naopak obnova víry v reálnost Ježíše Krista, který se nám daroval v této Svátosti.

Během rozhovoru s oběmi pedofilie jsem si stále silněji uvědomoval tuto nezbytnost. Jedna dívka, která sloužila jako ministrantka, mi vyprávěla, že kaplan jako její nadřízený jí během sexuálního deliktu, který na ni páchal, řekl: „To je

Poselství Královny míru:

„Drahé děti! Toto je milostiplný čas, čas milosrdenství pro každého z vás. Dítě, nedopustíte, aby vítr nenávisť a nepokoje vládl ve vás a kolem vás. Vy jste, dítě, pozvaní, abyste byli láska a modlitba. Ďábel si přeje neklid a nepořádek, a vy, dítě, buďte radost vzkříšeného Krista, který zemřel a z mrtvých vstal pro každého z vás. On přemohl smrt, aby vám dal život, život věčný. Proto, dítě, svědčte a buďte hrdí, že jste v něm vzkříšení. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu.“

Medžugorje 25. dubna 2019

moje tělo, dané tobě.“ Je jasné, že ona dívka už nemohla poslouchat slova proměnění, aniž by znovu prožila hrůzu zneužití, které na ní bylo spácháno. Ano, naléhavě musíme prosit Pána o odpuštění a prosit jej především, aby nás všechny naučil nově chápat velkolepost svého umučení, svojí oběti. A musíme udělat všechno pro ochranu daru svaté eucharistie před zneužitím.

3. A nakonec mysterium církve. V paměti zůstávají slova, jimiž už takřka před sto lety Romano Guardini vyjádřil radostnou naději, která se potvrdila v něm a v mnoha jiných: „Začíná událost nezměrného významu: církev se probouzí v duších.“ Měl tím na mysli, že církev již není taková, jaká byla dřív, tedy pouhým aparátem, který se prezentuje zvenjšku a je vnímán a zakoušen jako určitý druh úřadu, avšak procitá zevnitř, v samotných srdcích, nikoli jako něco vnějšího, nýbrž dotýkajícího se uvnitř. Asi o půl století později, když opět uvažoval o tomto hnutí, byl při pohledu na to, co se dělo, pokoušen tuto větu obrátit a říci: „Církev v duších umírá.“ Dnes je církev vskutku nahlížena jenom jako určitý druh politického aparátu. Mluví se o ní totiž jenom za pomoci politických kategorií, což platí dokonce i pro biskupy, kteří formulují svoje pojetí budoucí církve z velké části téměř výlučně politickými termíny. Krize způsobená mnoha případy zneužití, spáchaných kněžími, vnucuje myšlenku, že dokonce církev je něco nepodařeného, čeho se musíme sami chopit a znovu vytvořit. Avšak církev námi vytvořená nemůže prezentovat žádnou naději.

Ježíš sám přirovnal církev k rybářské síti, která zahrnuje ryby dobré a špatné, přičemž je na Bohu, aby na konci oddělil jedny od druhých. Dále je zde podo-

benství o církvi jakožto poli, na kterém roste pšenice, kterou vysadil Bůh, ale také koukol, který vskrytu zasel „nepřítel“ mezi pšenici. Koukol na Božím poli skutečně bije do očí svým množstvím, a také špatné ryby v síti projevují svoji sílu. Pole však přesto zůstává Božím polem a síť zůstává sítí Božího rybolovu. A v každé době jsou a budou nejenom koukol a špatné ryby, nýbrž také Boží setba a dobré ryby. Zvěstovat mocně a stejnou měrou obojí není falešná apologetika, nýbrž nezbytná služba pravdě.

V tomto okruhu je nezbytné odkázat k důležitému textu z knihy Zjevení sv. Jana. Ďábel je tam označen za žalobníka, který obviňuje naše bratry před Bohem dnem i nocí (Zj 12,10). Apokalypsa tak přejímá myšlenku, jež je středem příběhu, který rámuje knihu Job (Job 1,2-2,10; 42,7-16). Vypráví se zde, jak se ďábel pokouší diskreditovat bezúhonnost a bohabojnost Joba jako pouze něco vnějšího a povrchního. Právě o tom mluví kniha Zjevení: ďábel chce dokázat, že neexistují bohabojní lidé a že veškerá bohabojnost je pouze vnějšková. A kdyby bylo možné ji podrobit zkoušce, brzy by se zdání bohabojnosti vytratilo. Příběh začíná disputací mezi Bohem a ďáblem, přičemž Bůh poukazuje na Joba jako na bohabojného muže. Proto dojde ke zkoušce, aby se zjistilo, kdo má pravdu. „Vztáhni svou ruku a dotkni se všeho, co má“ – argumentuje ďábel – „a uvidíš, zda ti nebude zlořečit do tváře.“ Bůh dopustí tuto zkoušku, z níž Job vychází bez úhony. Ďábel však pokračuje a říká: „Kůži za kůži! Člověk se vzdá všeho, co má, aby si zachránil život! Vztáhni však ruku a sáhni mu na kosti a na maso: přísahám ti, že ti bude do tváře zlořečit!“ (Job 2,4) Bůh dá tedy ďáblu druhou možnost. Dopouští tak, aby

vztáhl ruku na Joba. Pouze jej nesmí zabít. Pro křesťany je jasné, že Jobem, který za celé lidstvo exemplárně stanul před Bohem, je Ježíš Kristus. V Apokalypse je drama člověka představeno v celé svojí šíři. Proti Bohu Stvořiteli se staví ďábel, který diskredituje celé stvoření a celé lidstvo. Obrací se nejen k Bohu, ale především k lidem slovy: „Podívejte se, co udělal tento Bůh. Stvoření je zdánlivě dobré. Ve skutečnosti je však jako celek plné mizerie a ohavnosti.“ Očerňovat stvoření ve skutečnosti znamená očerňovat Boha. Ďábel chce dokázat, že samotný Bůh není dobrý, a chce nás od Boha odloučit.

Aktuálnost toho, co říká kniha Zjevení, je zřejmá. Obžaloba vznesená proti Bohu se dnes soustředí především do obžaloby jeho církve jakožto celku. Takto nás od ní chce odloučit. Idea nějaké lepší církve, kterou si sami vytvoříme, je ve skutečnosti ďáblův návrh, kterým nás chce odloučit od živého Boha, a používá k tomu prohanou logiku, do níž upadáme až příliš snadno. Nikoli, církev také dnes není

tvořena pouze špatnými rybami a koukolem. Církev je Boží i dnes, a právě dnes je také nástrojem, kterým nás zachraňuje Bůh. Je velmi důležité stavět proti ďáblovým lžím a polopravdám celou pravdu. Ano, hřích a zlo v církvi jsou. Ale také dnes je církev svatá a nezníčitelná. Také dnes existují mnozí lidé, kteří pokorně věří, trpí a milují a ve kterých se nám ukazuje pravý Bůh – Bůh, který miluje. Také dnes má Bůh ve světě svoje svědky (*martyres*). Jenom je třeba bdít, abychom je viděli a naslouchali jim.

Termín svědek (*martyr*) je vzat z procesního práva. V procesu proti ďáblu je Ježíš Kristus prvním a autentickým svědkem Boha, prvním mučedníkem, jehož pak mnozí následovali. Církev je dnes jako nikdy církvi mučedníků a tím svědky živého Boha. Díváme-li se bdělým srdcem okolo a nasloucháme, můžeme všude mezi prostými lidmi, ale také ve vysoké církevní hierarchii nalézt svědky, kteří se svým životem a svým utrpením nasazují pro Boha. Lenivé srdce si jich nechce vši-

mat. Mezi velké a základní úkoly našeho zvěstování patří v mezích našich možností vytváření životních prostorů víry a zejména jejich nalézání a uznávání.

Žiji v malém domě, kde malá skupina lidí v každodennosti neustále objevuje takové svědky živého Boha, a s radostí mi je také ukazují. Vidět a nacházet živou církev je úžasný úkol, který nás posiluje a stále znovu nám dodává radost víry.

Závěrem svých úvah bych chtěl poděkovat papeži Františkovi za vše, co dělá pro to, aby nám nepřetržitě ukazoval Boží světlo, které ani dnes nezapadá. Děkuji, Svatý otče!

*Benedikt XVI.
11. duben 2019*

*Z italského znění zveřejněného
v deníku „Corriere della Sera“
přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán*

(Redakčně upraveno)

Slovensko první zemí EU, která odstoupila od ratifikace Istanbulské úmluvy

Odstoupení Slovenska od ratifikace Istanbulské úmluvy je velkým politickým rozhodnutím, které ze Slovenska dělá první zemi, která se postavila proti genderové totalitě. Uvádí se to ve stanovisku *Slovenského dohovoru za rodinu* (SDZR).

Předseda Koferece biskupů Slovenska (KBS) Mons. Stanislav Zvolenský uvítal rozhodnutí Národní rady SR, která požádala vládu, aby nepokračovala v procesu směřujícím k ratifikaci Úmluvy Rady Evropy o předcházení násilí na ženách a domácímu násilí a o boji proti němu (tzv. Istanbulská úmluva). Kabinet má rovněž oznámit Radě Evropy, že Slovensko se nehodlá stát smluvní stranou úmluvy. Ve svém stanovisku Mons. Zvolenský mj. uvedl: „Násilí páchané na ženách v jakékoliv podobě je nepřijatelné a odsouzené. Nikdy je není možné tolerovat, a musíme vyvinout veškeré úsilí k jeho zastavení. Avšak téma ochrany žen je tak vážné, že pokusy podsouvat genderovou ideolo-

gii v jeho rámci jsou nepřijatelné. Jsem rád, že naše země se k ratifikaci úmluvy nepřidá. Mám naději, že slovenské zákonodárství při legitimním úsilí chránit ženy před násilím nepodlehne mezinárodním tlakům a neopustí neměnnou pravdu o identitě muže a ženy.“

Erik Zbiňovský, koordinátor SDZR, prohlásil: „Děkuji Bohu, všem těm lidem, kteří se s nadějí modlili a nerezignovali ve snaze zastavit průnik genderové totality na Slovensko. Děkuji 80 000 lidí, kteří podepsali petici, tisícům lidí, kteří se na více než 50 místech na Slovensku každý pátek modlili růženec a pochodovali na tento úmysl, a všem poslancům, kteří měli odvahu dnes pro odmítnutí Istanbulské úmluvy hlasovat. Je třeba být ostražitý, protože tlak na Slovensko se tímto bude zvyšovat a ne polevovat. Istanbulská úmluva dopomohla lidem na Slovensku zmobilizovat a vidět, jaká je síla modlitby růžence, postu a adorace. Děkujeme i za podporu otcům biskupům a celé KBS.“

SDZR více než tři kalendářní roky organizoval po slovenských farnostech modlitební setkání, jejichž hlavní tváří se stal P. Marián Kuffa. Na konci rokování, na kterém byl celou dobu přítomen, prohlásil: „*Toto není souboj politický, ale duchovní. Zlo skrze politiku nám chce vnutit plán, který je proti Bohu. Pán Bůh použil politiky, aby toto zvrátil. Útoky na Slovensko budou jen narůstat, musíme být bdělí a ostražití. Nechceme polevit. Genderismus je třeba vytlačit pryč z celé EU, nemá zde místo. Toto je křesťanský kontinent a Slovensko je dnes příkladem pro jiné. [...] Panna Maria nás vzala pod svůj ochranný plášť a dokázala, že ještě nikdy nebyl v nouzi někdo, kdo se k ní utíká. Díky Bohu se dnes všichni stateční poslanci vzepřeli extrémnímu liberalismu. Pevně věřím, že v tom budeme pokračovat v následujících volbách a hlasováních.*“

*Zdroj: www.hlavnespravy.sk,
29. 3. 2019*

(Redakčně upraveno)

O Otčenáši – Jako i my odpouštíme našim viníkům

– dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

Boha se štěpí a tlumočí do nového, horizontálního vztahu k našim bratřím. Dobrý Bůh nás zve, abychom byli všichni dobří. Obě části invokace jsou vázány neúprosnou spojkou. Prosíme Pána, aby nám odpustil naše viny, naše hříchy, „jako“ i my odpouštíme svým přátelům, lidem, s nimiž žijeme, a těm, kteří se k nám nezachovali pěkně.

Každý křesťan ví, že pro něho existuje odpuštění hříchů. Když Ježíš svým učedníkům vykresluje Boží tvář, načrtává ji výrazy laskavého milosrdenství. Říká, že v nebi je větší radost nad jedním hříšníkem, který lituje, než nad zástupem spravedlivých, kteří obrácení nepotřebují (srov. Lk 15,7.10). V evangeliích není nic, co by budilo pochybnosti o tom, zda Bůh odpouští hříchy tomu, kdo je správně disponován a prosí o nové objetí.

Tato překypující Boží milost je však vždycky závazná. Kdo mnoho přijal, musí se naučit mnoho dávat a neponechávat si to, co obdržel, jenom pro sebe. Kdo dostal mnoho, musí se naučit mnoho dávat. Není náhodou, že Matoušovo evangelium po podání Otčenáše zdůrazňuje ze sedmi proseb této modlitby právě bratrské odpuštění: „Jestliže totiž odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí také vám váš nebeský Otec; ale když lidem neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše poklesky.“ (Mt 6,14–15) To je silně! Nejednou jsem slyšel někoho říkat: „Tomu člověku nikdy neodpustím! To, co mi udělal, nikdy neodpustím.“ Pokud však neodpustíš, neodpustí ti Bůh. Ty zavíráš dveře. Přemýšlejme o sobě, zda jsme s to odpouštět nebo nikoli. Jistý kněz v jiné diecézi mi jednou vyprávěl, jak přišel s posledními svátostmi za umírající stařenkou. Ubohá žena již nemohla mluvit. Kněz se jí ptá: „Litujete svých hříchů?“ Paní přikývla, což bylo postačující, poněvadž již nemohla mluvit. A potom se jí kněz zeptal: „Odpouštíte druhým?“ A paní, která umírala, řekla: „Ne.“ Kněze to znepokojilo. Jestli neodpustíš ty, neodpustí ti Bůh! Přemýšlejme o tom my, kteří jsme tady, zda odpouštíme nebo jsme schopni odpustit. Někdo může zjistit, že odpustit nemůže. Pokud to te-

dy nedokážeš, pros Pána, aby ti k tomu dal sílu: Pane, pomoz mi odpustit! Tady nacházíme spojitost mezi láskou k Bohu a láskou k bližnímu. Láska volá lásku, odpuštění volá odpuštění.

Rovněž u Matouše nacházíme intenzivní podobenství o bratrském odpuštění (srov. Mt 18,23–35). Poslyšme je. Byl jeden služebník, který měl vyrovnat u svého krále obrovský dluh: deset tisíc talentů! Byla to suma, kterou nebylo možné uhradit. Stane se však zázrak, a onen služebník obdrží nejenom odklad splátky, nýbrž úplné prominutí dluhu. Nenadálá milost! Právě tento služebník se však krátce poté rozlítí na svého bratra, který mu dluží sto denárů, drobnost, a přestože jde o dostupnou částku, nepřijímá jeho omluvu, ani prosbu o odklad. Proto jej pán nakonec zavolá a donutí splácat. Neboť nesnažíš-li se odpustit, nebude ti odpuštěno; nesnažíš-li se milovat, nebudeš milován.

Ježíš zasévá do mezilidských vztahů sílu odpuštění. Ne všechno se v životě vyřeší spravedlností. Zejména tam, kde se má učinit přítrž zlu, musí někdo milovat víc, než je povinen, aby se opět dostalo milosti. Zlo se umí mstít, a pokud mu není učiněna přítrž, hrozí, že přeteče a udusí celý svět.

Zákon odvety, podle něhož to, cos ty udělal mně, udělám já tobě, nahrazuje Ježíš zákonem lásky: co Bůh učinil mně, vrátím tobě! Přemýšlejme dnes, v tomto tak krásném velikonočním týdnu, zda jsem schopen odpustit. A necítím-li se toho schopen, musím prosit Pána, aby mi dal milost odpustit, protože umění odpustit je milost.

Bůh každého křesťana obdarovává milostí psát dějiny dobra v životě svých bratří, zejména těch, kteří se dopustili něčeho politováníhodného a pomýleného. Jedním slovem, objetím a úsměvem můžeme předávat druhým to nejcennější, co jsme dostali. A co je tím nejcennějším, co jsme dostali? Odpuštění, které musíme být schopni udělovat také druhým.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán
(Redakčně upraveno)*

**Římskokatolická farnost
Kláštevec nad Orlicí a Sdružení
Anny Bohuslavy Tomanové**

srdečně zvou na setkání přátel

Anny Bohuslavy Tomanové
dne 8. června 2019
v Klášteci nad Orlicí

Téma: Anička, manželství a rodina

Opět chceme připomenout téma manželství a rodiny zejména v době, kdy je tradiční rodina napadána za všech stran – homosexuální lobby, genderovou ideologií v podobě tzv. Istanbulské úmluvy a náš parlament se zdráhá ústavně zakotvit manželství jako svazek muže a ženy. Chceme vyzdvihnout i obětavé plnění stavovských povinností v rámci rodiny.

Naše stigmatizovaná trpitelka Anička Tomanová (1907–1957), jež své utrpení nemoci a Kristových ran obětovala za kněze, národ, mládež i rodiny, sama hojně využívala dobrodlní rodiny, z níž vzešla, a láskyplně se zapojovala do jejího chodu jako dcera, sestra a později i teta, může být světlem a příkladem i pro současné rodiny a manželství, ohrožené i uvnitř Církve duchem rozvratu.

Hlavní host setkání:

J. M. Michael Josef Pojezdny O.Praem.
– emeritní opat strahovský

Program setkání:

- 10.00 mše svatá ve starobylém klášteckém kostele Nejsvětější Trojice
- pobožnost u hrobu Anny B. Tomanové
- společné občerstvení v místní sokolovně
- katecheze
- svědectví o přimluvách Aničky
- informace ze Sdružení
- svátostné požehnání

Předpokládaný konec setkání je asi v 17.00 hod.

Přijďte podpořit ve spojení s Aničkou své duchovní úsilí i obnovu našeho národa a Církve a prožít, že „obec věřících má jedno srdce a jednu duši v Bohu“!

Zájemci o zajištění dopravy od vlaku či linkového autobusu (Žamberk, Letohrad, příp. Ústí nad Orlicí) a zpět se mohou obrátit na pana Jaroslava Kubíčka na tel. 732 662 893. Poutní autobus z Prahy organizuje paní Blanka Polívková, tel. 728 037 007.

Panna Maria dělá nemožné možným

Rafael Ferreira de Brito z Brazílie je misionářem společenství Alleanza di Misericordia – Spolek milosrdenství. Charismatem tohoto společenství dobrovolníků je přinášet Boží milosrdenství především bezdomovcům a opuštěným, jakož i žebrajícím, drogově závislým, prostitutkám a dětem žijícím na ulici. Při této misi se Rafael nejednou stal svědkem Boží milosti a zázraků. O jednom z nich hovoří také tato jeho zkušenost.

Stalo se to v roce 2009, když jsem pracoval na misiích v Portugalsku. Jedenkrát za měsíc jsme chodili do jedné lisabonské vykřičené čtvrti. Samozřejmě, vždy jsme se na setkání s prostitutkami připravovali vroucí modlitbou a o pomoc jsme prosili Pannu Marii i všechny svaté. Vždy jsme těmto ženám něco přinesli; buď zázračnou medailku, obrázek s modlitbou, nebo růženec. Mohli jsme si s nimi povídat maximálně pět minut, protože byly neustále pod kontrolou svých pasáků.

V onen večer, bylo to v předvečer 13. května, čekalo na své zákazníky v městské čtvrti Rossio asi deset prostitutek. Mnohé z nich pocházely z Nigérie, tak jako většina afrických děvčat, kterým mezinárodní mafie slíbila dobrá pracovní místa v Evropě. Po příchodu do Evropy však mladým ženám seberou doklady, a tak jsou pak úplně závislé na lidech začleněných do organizovaného zločinu. Pod hrozbou uškodit členům jejich rodiny, dokonce pod hrozbou jejich usmrcení jsou tato děvčata donucena k prostituci. Naplněna strachem, agresí, nenávistí a zoufalstvím se takto staví rukojmími ulice. To málo, co „vydělají“, posílají domů, aby tak zmenšily chudobu svých rodin. Když chodíme k těmto ženám, vždy hovoříme o Boží lásce, která je neodsuzuje, ba právě naopak, která jim chce opět vrátit ztracenou důstojnost. V onen večer jsem si všiml Joy, 25leté Nigérijky. V jejích očích se dalo vyčíst utrpení, avšak zároveň z nich vyzařovalo cosi z vnitřní nevinnosti, které zlo nedokázalo ublížit. Řekla nám: „Tak ráda bych jednou šla do Fatimy... pozdravit Pannu Marii, ale nedovolil mi to.“ Když jsme se v noci vrátili domů a všimli si v obývacím pokoji naší sochy Panny Marie Fatimské, pomysleli jsme si: Nechtěla by Panna Maria, která 13. května 1917 navštívila malé pastýře na neznámém místě Cova da Iria, přijít také ke svým dcerám do hlavního města Portugalska na ulici ve čtvrti Rossio? Věděli jsme: to nebyla žádná náhoda, že k našemu

setkání došlo právě v noci před 13. květnem, když nám Joy svěřila své tajné přání navštívit Pannu Marii ve Fatimě. Proto jsme se následující večer rozhodli jít opět do této vykřičené čtvrti v Lisabonu. Tentokrát jsme však nešli sami, ale se sochou Panny Marie Fatimské.

Vyřídili jsme si oficiální povolení a rovněž policejní ochranu a přibližně čtyřicet nás vykořičilo se zpěvem a modlitbou svatého růžence do ulic. S hořícími svíčkami v jedné ruce a s mikrofonem ve druhé. Takto bylo dobře slyšet naše hlasy: „Ave, Maria, cheia de Graça ... – Zdravas, Maria ...“ Přitom jsme ohlašovali, že Panna Maria Fatimská dnes večer přišla na toto místo, aby se setkala se svými dcerami, aby jim požehnala a řekla jim, jak moc je miluje. Joy spatřila sochu Panny Marie. Padla na kolena a začala plakat. Mezi vzlyky mi řekla: „Nemohu tomu uvěřit, že ta, která je zcela čistá a bez hříchu, chtěla přijít na toto temné a špinavé místo.“ Také jiné prostitutky poklekly a snažily se zahalit, jak se jen dalo. Všechny se chtěly aspoň na chvíli podívat na Pannu Marii a přijmout od ní zpět ztracenou důstojnost ženy. Procesí zastavilo na náměstí a my jsme si připravili hudební nástroje. Sochu jsme postavili na jednu z laviček, na níž obvykle sedávaly tyto ženy. Ještě předtím jsme lavičku přikryli látkou a vyzdobili květinami. Během modlitby k nám postupně přicházela jedna prostitutka za druhou. Od svých pasáků, kteří se zahalenými tvářemi z dálky pozorovali, co se děje, dostaly deset

minut volna. Bylo vidět, že během modlitby se Boží láska hluboce dotkla více žen. Na náměstí, kde se obvykle obchodovalo s drogami a se sexem, se najednou vytvořila nepopsatelná atmosféra. Na závěr jsme ve jménu Panny Marie přinesli každé ženě růži. Potom se tyto mladé ženy znovu musely vrátit ke své „práci“.

Panna Maria vstoupila jako první. Byl to šok. Hlučná hudba najednou utichla, rozsvítilo se a mezi podnapilými návštěvníky baru nastalo ticho. Postavili jsme sochu na molo, po němž se předtím procházely ženy, a omluvili jsme se, že rušíme jejich zábavu. Potom jsme připomněli zákazníkům baru, že je zde někdo, kdo se za ně modlí. Několik mužů pokleklo a začali se modlit spolu s námi. Tato reakce nám dodala odvalu přinést Pannu Marii také do ostatních zábavních lokálů v okolí. Když jsme o čtvrté ráno vyrazili domů, šla nám naproti Joy. Měla oblečeny civilní šaty a vysvětlila nám, že dnes za žádných okolností nemůže prodávat své tělo na ulici, i kdyby měla být za to potrestána a zbita. Povzbudil jsem ji, aby se někdy pomodlila. Na to mi odpověděla: „Každý den, když končím se svojí prací, modlím se: »Pane, smiluj se nade mnou!« Chci se dostat z ulice. Nebudu již více dělat tuto práci, i kdyby mě měli zabit.“ Darovali jsme Joy růženec a slíbili, že se za ni budeme modlit. Žel, museli jsme ji v této vykřičené čtvrti nechat.

Když jsme se v červnu vrátili, Joy už na ulici nepracovala. Její známá nám řekla, že jistý pasák, který tehdy pozoroval naše procesí, pomohl Joy vrátit se zpět do Nigérie. Ten večer také ostatní ženy odmítaly prodávat svá těla zákazníkům. Snažili jsme se jim pomoci a vysvobodit je. A Panna Maria udělala nemožné možným. Někteří z nich našly útočiště u řeholních sester a samy se staly řeholnicemi. Všechny však, které v onen večer 13. května byly na procesí, mohly v průběhu následujících měsíců s prostitucí skončit.

*Panna Maria Fatimská
ve vykřičené čtvrti Lisabonu*

Z Vítězstvo Srdca 122/2018 přeložil -dd-

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (54)

9. Modlitba a pokoj (Dokončení)

V návaznosti na předchozí žádost⁽¹⁾ Panna Maria pokračuje:

„Všechny hlavy států, říkám všem, mají být pozvány na první zahajovací den zasvěcení úplného celku! Všichni mají vstoupit bránou nazývanou »Brána pokoje«; a pozdraví se pozdravením pokoje a jednoty, který děláš už ty s mou *Sacri*: »Bůh nás požehnej a Panna Maria nás ochraňuj.« Chci, aby byly svolány nejenom na jeden den, nýbrž na celý týden: od neděle do neděle bude radost pokoje a o pokoji se nebude mluvit jen abstraktním způsobem, ale pokoj bude žitý a přijatý: pravý pokoj všech národů, představený pastýřem Církve⁽²⁾ pro Církev pastýřů spojených s ním! Bůh bude ve všech a všichni budou s Bohem v lásce! Jestliže udělají to, co jsem ti dala napsat, pak všechny národy země budou mít mír, protože budou zasvěceny mému Neposkvrněnému Srdci Matky všech synů vzkříšení.“

Pro realizaci uvedené svatyně⁽³⁾ byly již uskutečněny různé úřední kroky, počínaje získáním pozemku kolem jeskyně a konče vhodnými civilními a církevními oprávněními. Je také patrné, že u římského vikariátu byly shromážděny značné sbírky pro postavení stavby, ale zatím není vidět, že by v budování došlo k nějakému významnému vývoji.

Mezitím byla dne 6. června 1987 alepoň inaugurována struktura ve formě obloky, vybarvená na zeleno a korunovaná bílým medailonem s mariánským monogramem, která dočasně zastupuje Bránu pokoje, jež by měla být umístěna u vchodu do budoucí svatyně. Byla požehnána kardinálem Silviem Oddim za přítomnosti předsedy italské vlády Amintoreho Fanfanio a mnoha velvyslanců ve stejný den, kdy Jan Pavel II. mší svatou na náměstí Sv. Petra a modlitbou růžence z baziliky Santa Maria Maggiore ve spojení s dalšími patnácti mariánskými svatyněmi ve světě zahájil Mariánský rok 1987–1988. Byl to tedy jakýsi ideální a významný most, navíc v souhře se čtyřicátým výročím zjevení v Tre Fontane.

Co je úsilím ve prospěch pravého míru, k němuž Maria stále vyzývá, objasňují Ježíšova slova z 1. ledna 1988, která se otevírají rozměru budoucnosti:

„Máte příklad Sodomy a Gomory: nekály se, nečinily pokání, nepozdvihly prosebný hlas, tj. nemodlily se. A víte, co spravedlnost s nimi učinila! A jsou zde další příklady jako Ninive, které naslouchalo, kálo se, konalo modlitby a pokání a bylo spaseno, jak jsem vám to předpověděl v proroctvích, na která si vy už nepamatujete a jež jste vlastní vinou zapomněli! Přesto vám ještě zvěstuji, že pokud se neobráte, železo a oheň sestoupí na vás, jak jsem to i jindy učinil: a z vaší viny sestoupí na všechny, malé i velké, hříšníky i nevinné, dobré i zlé! Hle, proč vás všechny volám k pokání, k pravému míru a k pravé lásce! Všechno to, co nazýváte »mírem«, a všechno to, co vy děláte pro mír, není ničím jiným než podvodem, protože zde chybí obrácení, chybějí modlitby vysílané k Bohu jednomu, jedinému a svatému, chybí pokání pro očistění a odpuštění vašich hříchů! Všechno toto se připravuje na satanskou válku, a tak na zatracení vašich duší! Vězte toto: že satan, zlý, dávný

had – který za přítomnosti všech andělů ve zkoušce lásky nevěřil ani mé Matce, ani mně – má žízeň po duších, chce duše, aby žily v pekle, chce záhubu zaslouženou vlastní vůlí! A proto na vás volám: Obráťte se, synové, a nazvu vás syny milosrdenství, jestliže se obrátíte: syny vzkříšení, jestliže změníte svůj život a obnovíte svá srdce! Kajte se a milujte se! Toto je hlahol polnic poslední bitvy: láska, pokoj, milosrdenství!“

(Pokračování)

Z italského originálu „*Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane*“
(Milano: Adriano Salani, 2016)
vybral a přeložil
fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Jedná se, jak bylo uvedeno minule, o žádost o současné zasvěcení celého světa Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, vykonané představiteli světa i Církve. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Tedy papežem. [pozn. překl.]

⁽³⁾ Jak bylo opět řečeno minule, jedná se o mimořádnou Svatyni smíření, která by podle žádosti Panny Marie měla být postavena na místě jejího zjevení v Tre Fontane. [pozn. překl.]

25 LET CENAP

Centrum naděje a pomoci (CENAP) si letos připomíná již 25 let své existence. Přijměte prosím pozvání na přednášky či den otevřených dveří, které při této příležitosti pořádáme:

- **V pondělí 20. 5. 2019 v čase 17.30–19.00:** Setkání pro lékaře a zdravotníky na téma „*Gyneekologie jinak - bez hormonální antikoncepce, bez IVF*“ – informativní setkání o využívání symptotermální metody a metody NAPROHELP v naší praxi.
- **V úterý 21. 5. 2019 v čase 17.30–19.00:** Přednáška pro širokou veřejnost na téma „*Rodina - misto, kde se učíme lásce*“ – připomenutí, že pravdivá láska se nebuduje pouze na společných zájtech, ale převážně na schopnosti v nejrůznějších životních situacích se sám něčeho zřici, darovat se, žít pro druhé.
- **Ve středu 22. 5. 2019 v čase 9.00–12.00:** *Den otevřených dveří* – přijďte si s námi připomenout, že již více než 25 let jsme nadějí a pomocí pro mnohé. Společně se ohlédneme, s jakými představami jsme v roce 1994 začínali, a jaká je situace dnes.
- **Ve čtvrtek 23. 5. 2019 v čase 10.00–11.30:** Zveme kněze, jáhny a další zasvěcené osoby k diskusnímu setkání na téma „*Možnosti vzájemné spolupráce*“.

Setkání se budou konat **v prostorách Centra na ulici Vodní 13 v Brně.** Je možné se účastnit více akcí, dle Vašeho uvážení. Vzhledem k prostorovým možnostem prosíme o vyplnění přihlášky na Vámi zvolené akce na <https://www.cenap.cz/o-nas>. Drobné občerstvení bude zajištěno.

Ve čtvrtek 23. 5. 2019 od 12.15 též můžete společně s námi poděkovat za všechna obdarování i poprosit o sílu a milost zvládat další období **při mši svaté v Brně u jezuitů.** Těšíme se Vaši účast.

Za Centrum naděje a pomoci MUDr. Ludmila Lázničková

Pondělí 13. 5. 2019

6:05 Klapka s ... (73. díl): Janem Vojáčkem **7:10** V pohorách po horách (29. díl): Čertův mlýn a Kněhyně – Beskydy **7:25** Dům ze skla? **8:30** Rok vína **9:00** Živě s Noe [L] **12:00** Dědek a jeho kreslený svět: Něco málo o svobodě [P] **9:30** Outdoor Films s Janem Šfovičkem (49. díl): Napříč Afrikou **11:05** Zambijský Bambo **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Quanti Minoris na Mohelnickém dostavníku 2012 **13:10** Příběhy odvahy a víry: Návrat (10. díl): Španělské děti v SSSR **13:40** Víra do kapsy: Dá se život plánovat? **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Cesta k andělům (17. díl): Haig Utidjian – dirigent **15:25** V pohorách po horách (41. díl): Český kras – Jelínkův most **15:35** V souvislostech **16:00** Noční univerzita: Karel Řežábek – Byl pozván také Ježíš **16:55** Pan rektor **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Desatero pro děti – Deváté přikázání: Nebudeš dychtit po manželce svého bližního **18:40** Sedmihlášky (86. díl): Maria, Maria **18:50** Putování Modrou planetou: Chile a Patagonie **19:25** Můj chrám: Pavel Svoboda, la Cathédrale de Strasbourg, Štrasburg **19:50** Dědek a jeho kreslený svět: Něco málo o svobodě **20:00** Olivovník – dar bohyně Athény (3. díl) [P] **20:25** Pod ostravským nebem: Zastavení v ostravských sakrálních stavbách **20:50** ARTBITR- Kulturní magazín (75. díl) [P] **21:10** Terra Santa News: 8. 5. 2019 **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Cvrlikání (67. díl): Jindra Černošský **23:15** Poodří – mokřady mezinárodního významu České republiky **0:00** Noční univerzita: Jiří Padevět – Jaro a léto 1945 v českých zemích **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 14. 5. 2019

6:05 Pod lampou **8:10** Kříž, nebo meč **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Dědek a jeho kreslený svět: Druhá půlka života [P] **9:25** Děkujeme Vám! **10:25** Noční univerzita: Jiří Padevět – Jaro a léto 1945 v českých zemích **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** V souvislostech **13:10** V pohorách po horách (29. díl): Čertův mlýn a Kněhyně – Beskydy **13:25** Causa Carnivora **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Cesta k andělům (18. díl): Dominika Bohušová – sestra dominikánka **15:25** Zámek Židlochovice – zahrada času **16:00** Biblická studna **17:05** Slovo, místo setkání **17:25** Muzikanti, hrajte **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Desatero pro děti – Desáté přikázání: Nebudeš dychtit po majetku svého bližního **18:40** Sedmihlášky (86. díl): Maria, Maria **18:50** Animované příběhy velikánů dějin: Marco Polo (1254–1324) **19:30** Zpravodajské Noeviny: 14. 5. 2019 [P] **19:50** Dědek a jeho kreslený svět: Druhá půlka života **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **20:55** Řeckokatolický magazín (201. díl) [P] **21:15** Světlo pro Evropu **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Terra Santa News: 8. 5. 2019 **22:30** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (146. díl): Gaudeamus VŠE...sedmdesát let na scéně **0:05** Hlubinami vesmíru s doc. Petrem Hadravou, 2. díl: Spektroskopie **0:45** Charita Vsetín **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 15. 5. 2019

6:05 Klapka s ... (74. díl): Milan Ohurniak a Jana Tášíková **7:10** Zpravodajské Noeviny: 14. 5. 2019 **7:30** Noční univerzita: Karel Řežábek – Byl pozván také Ježíš **8:25** Harfa Noemova: Jaroslav Krček **8:45** V pohorách po horách (50. díl): Stoh – Malá Fatra **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Dědek a jeho kreslený svět: Hormony, kam se podíváš [P] **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Olivovník – dar bohyně Athény (3. díl) **11:10** Vezmi a čti: Duben 2019 **11:30** Živě s Noe: Mezinárodní den rodiny [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Křesťané na Arabském poloostrově **13:25** Nordens Tone na Folkových prázdninách **14:00** Živě s Noe: Mezinárodní den rodiny [L] **14:30** Cesta

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

k andělům (19. díl): Kard. Dominik Duka – primas český (1. část) **15:15** ARTBITR – Kulturní magazín (75. díl) **15:35** Zpravodajské Noeviny: 14. 5. 2019 **16:00** Můj chrám: Pavel Svoboda, la Cathédrale de Strasbourg, Štrasburg **16:50** Děkujeme Vám! **18:00** Živě s Noe: Mezinárodní den rodiny [P] **18:30** O Mlsálkovi (1. díl): Jak se Mlsálek naučil jíst mrkvičku **18:40** Sedmihlášky (86. díl): Maria, Maria **18:45** Vandrovali hudci **19:00** Víra v pravdu **19:30** Terra Santa News: 15. 5. 2019 [P] **19:50** Dědek a jeho kreslený svět: Hormony, kam se podíváš **20:00** Večer chval (77. díl): Tobje [L] **21:15** BET LECHEM – vnitřní domov (35. díl): Pavel Mráček – o Panně Marii Guadalupské **21:30** Živě s Noe: Mezinárodní den rodiny [P] **22:05** Noční univerzita: Markéta Kutilová – Blízkořechodní tragédie na vlastní oči [P] **23:15** Příběhy odvahy a víry: Návrat (10. díl): Španělské děti v SSSR **23:45** Generální audience Svatého otce [P] **0:10** Missio magazín: Duben 2019 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 16. 5. 2019

6:05 Klapka s ... (75. díl): Eduard Pech **7:10** Hrdinové víry (6. díl): Tomáš Špidlík **8:15** Hovory z Rekovic: Jiří Novotný **8:35** Terra Santa News: 15. 5. 2019 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Dědek a jeho kreslený svět: Vedle sebe není spolu [P] **9:25** Světlo pro Evropu **9:40** Útulek svatého Juana Diega **9:55** Kulatý stůl: Mateřství **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Královna a matka Chorvatů **13:35** Generální audience Svatého otce **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Cesta k andělům (20. díl): Kard. Dominik Duka – primas český (2. část) **15:20** Muzikanti, hrajte **16:00** Zpravodajské Noeviny: 14. 5. 2019 **16:20** V pohorách po horách (29. díl): Čertův mlýn a Kněhyně – Beskydy **16:30** Řeckokatolický magazín (201. díl) **16:50** Tajemství mokrého ticha **17:25** Animované příběhy velikánů dějin: Marco Polo (1254–1324) **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** O Mlsálkovi (2. díl): Jak nechtěl Mlsálek spinkat **18:40** Sedmihlášky (86. díl): Maria, Maria **18:45** Krása proměňuje – V ateliéru sochaře Ondřeje Olivy **19:00** Večeře u Slováků: 5. neděle velikonoční [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 16. 5. 2019 [P] **19:50** Dědek a jeho kreslený svět: Vedle sebe není spolu **20:00** Cvrlikání (68. díl): Pětník [L] **21:10** 25. Svatohubertské slavnosti na Kuksu **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Můj chrám: Pavel Svoboda, la Cathédrale de Strasbourg, Štrasburg **0:35** Zpravodajské Noeviny: 16. 5. 2019 **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 17. 5. 2019

6:05 Zpravodajské Noeviny: 16. 5. 2019 **6:25** Můj chrám: Pavel Svoboda, la Cathédrale de Strasbourg, Štrasburg **6:50** Příběhy odvahy a víry: Návrat (10. díl): Španělské děti v SSSR **7:20** Ale on není bílý **7:50** Noční univerzita: Markéta Kutilová – Blízkořechodní tragédie na vlastní oči **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Dědek a jeho kreslený svět: Stárnutí a smrt jako výzva [P] **9:25** ARTBITR – Kulturní magazín (75. díl) **9:45** Olivovník – dar bohyně Athény (3. díl) **10:10** Výpravy do divočiny: Život za polárním kruhem **11:15** BET LECHEM – vnitřní domov (35. díl): Pavel Mráček – O Panně Marii

Guadalupské **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Quanti Minoris na Mohelnickém dostavníku 2012 **13:10** Proměny Ošadnice **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Cesta k andělům (21. díl): Jiří Strach – filmový režisér **15:20** Putování Modrou planetou: Chile a Patagonie **16:00** Zpravodajské Noeviny: 16. 5. 2019 **16:20** Harfa Noemova: Jaroslav Krček **16:36** Pomoc má mnoho tváří: Diakonie ČCE **17:00** Buon giorno s Františkem **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** O Mlsálkovi (3. díl): Mlsálek a letadlo **18:40** Sedmihlášky (86. díl): Maria, Maria **18:50** Biblická studna **19:50** Dědek a jeho kreslený svět: Máme to pod kontrolou? **20:00** Kulatý stůl: Syndrom vyhoření [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Děkujeme Vám! **23:10** Večeře u Slováků: 5. neděle velikonoční **23:35** V pohorách po horách (29. díl): Čertův mlýn a Kněhyně – Beskydy **23:55** Outdoor Films s Tomášem Sedláčkem (54. díl): Na jeden z nejdelších a nejnáročnějších treků světa **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 18. 5. 2019

6:05 Můj chrám: Pavel Svoboda, la Cathédrale de Strasbourg, Štrasburg **6:25** Quanti Minoris na Mohelnickém dostavníku 2012 **6:50** Hlubinami vesmíru s doc. Petrem Hadravou, 2. díl: Spektroskopie **7:35** Obec Šúrovce **7:45** Zpravodajské Noeviny: 16. 5. 2019 **8:05** BET LECHEM – vnitřní domov (35. díl): Pavel Mráček – O Panně Marii Guadalupské **8:10** Sedmihlášky (86. díl): Maria, Maria **8:15** Animované příběhy velikánů dějin: Marco Polo (1254–1324) **8:45** Dědek a jeho kreslený svět: Co tě nezabije... [P] **8:55** Ohlédnutí za návratem kardinála Berana do vlasti **10:30** Rekviem za kardinála Berana: katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha, Praha [L] **12:00** Regina Coeli **12:05** Pod lampou **14:15** Terra Santa News: 15. 5. 2019 **14:35** Cvrlikání (68. díl): Pětník **15:45** Večeře u Slováků: 5. neděle velikonoční **16:15** Příběhy odvahy a víry: Můj Ararat (11. díl): Ať je požehnaná navěky! **16:45** Přijďte večer k nám...: Z hotelu Olšanka v Praze **18:30** O Mlsálkovi (3. díl): Mlsálek a letadlo **18:40** Sedmihlášky (86. díl): Maria, Maria **18:45** Muzikanti, hrajte **19:15** Vandrovali hudci **19:30** V souvislostech [P] **19:50** Dědek a jeho kreslený svět: Co tě nezabije... **20:00** Ostrov mniců **21:10** Živě s Noe: Týden v kostce [P] **22:20** Síla změny – Energetická rebélie **0:00** Noční univerzita: Karel Řežábek – Byl pozván také Ježíš **0:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 19. 5. 2019

6:05 Putování Modrou planetou: Chile a Patagonie **6:40** Klapka s ... (76. díl): QQ klubem Ostrava **8:00** Bible pro Severní Koreu **8:35** Řeckokatolický magazín (201. díl) **8:50** Dědek a jeho kreslený svět: Máme to pod kontrolou? [P] **8:55** Dům ze skla? **10:00** Večeře u Slováků: 5. neděle velikonoční **10:30** Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Drahotuše [L] **11:40** ARTBITR – Kulturní magazín (75. díl) **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Světlo pro Evropu **12:50** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **13:35** Poletuchy: Na skok do kraje razoviteho **14:40** Muzikanti, hrajte **15:15** Outdoor Films s Medou a Jiřím Přidalovými (79. díl): Jak aktivně prožít svůj život **16:50** Živě s Noe: Týden v kostce **17:55** Sedmihlášky (123. díl): Plače kočka celý den **18:00** Animované příběhy velikánů dějin: Jana z Arku (1412–1431) **18:30** Hermie a přátelé: Dát, nebo brát? **19:00** Papež František a jeho umění věst **19:50** Dědek a jeho kreslený svět: Máme to pod kontrolou? **20:00** Mobil **21:05** Otče, odpouštím vám: Svědectví Daniela Pitteta **22:05** V souvislostech **22:30** Buon giorno s Františkem **23:25** Cesta štědrosti **0:05** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 13. 5. o 22:00 hod.:
Vzkriesenie (dokument)

V roku 1950 preberajú pravoslávni košickí gréckokatolícku cerkev, ktorá je postavená mimo zákon. Vďaka horlivosti jej kňazov a laikov, ako aj napriek mnohému prenasledovaniu, je košická gréckokatolícka cerkev obnovená už v roku 1968.

Utorok 14. 5. o 12:55 hod.:
Na ceste v rodine (Rodina a peniaze)

Veľmi veľa hádok medzi manželmi sa týka toho, na čo míňame naše peniaze. Ak sú vo vašom manželstve peniaze problém, bude užitočné vypracovať si vzájomne plán, ako ich budete, ako manželia alebo rodina, míňať. Hostia: manželia Štupákovci, moderuje Zuzana Chanasová.

Streda 15. 5. o 22:05 hod.:
Taizé

Záznam modlitby Taizé v kostole sv. Anny v Trnave.

Štvrtok 16. 5. o 21:10 hod.: Poltónklub (SKLO)

Vokálna skupina SKLO pôsobí na slovenskej hudobnej scéne od polovice 80. rokov. V repertoári, zameranom od starej (sakrálnej, svetskej) až po súčasnú vokálnu tvorbu, nielen z územia Slovenska, je možné nájsť: duchovné piesne, renesančné piesne, madrigaly, ľudové piesne, vianočné koledy a černošské spirituály.

Piatok 17. 5. o 20:30 hod.: Hrdinské duchovenstvo – v pekle prvej svetovej vojny (dokument)

Boží bojovníci na frontoch prvej svetovej vojny: francúzski duchovní, kňazi, rehoľníci i seminaristi počas krutých bojov stáli bok po boku vojakov. Neváhali obetovať svoje životy za priateľov a za Boha.

Sobota 18. 5. o 15:00 hod.: Priamy prenos z hory Butkov

Horodina Božieho milosrdenstva a svätá omša.

Nedeľa 19. 5. o 10:20 hod.: Svätá omša z Bobrovca

Priamy prenos.

POUŤ KE SV. EVŽENOVÍ DE MAZENOD – 18. květen 2019 • Tábor – Klokoty

Program: 9.30 zahájenie a prednáška „Sv. Evžen: Temnota a žizeň“ (poutní dům Emauzy) • 10.40 litanie se sv. Evženem, patronem rozvrátených rodín (kostel Nanebevzetí P. Marie) • 11.00 Eucharistie (kostel Nanebevzetí P. Marie) • 12.30 občerstvenie • 14.30 Light4You speciál (kostel Nanebevzetí P. Marie), pásmo chválové hudby, Slova, svädectví, setkání • 18.00 kurz víry. Odpoledne bude zajištěn paralelní program pro děti „Misijní ambity“: tvoření, bubnování, skákání, skateboardování, zpívání, malování, Misijní kavárna. Informace také na www.klokoty.cz, kde najdete rovněž podrobné informace o **Festivalu víry na Klokotech 2019**.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
11. – 18. KVĚTNA 2019

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 12. 5.		PO 13. 5.		ÚT 14. 5.		ST 15. 5.		ČT 16. 5.		PÁ 17. 5.		SO 18. 5.	
Antifona	518	582	518	582	1673	1892	518	582	1708	1924	518	582	518	582
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	786	884	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	518	582	518	582	1365	1525	518	582	1367	1528	518	582	518	582
Antifony	563	633	1151	1279	1674	1893	1183	1313	1368	1529	1214	1347	1229	1364
Žalmy	1137	1264	1152	1280	813	914	1183	1313	813	914	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	563	634	567	638	1674	1894	573	645	1368	1529	580	652	583	656
Antifona k Zach. kantiku	563	634	567	638	1365	1526	574	645	1369	1530	580	653	583	656
Prosby	564	634	567	638	1675	1894	574	645	1711	1929	580	653	584	657
Závěrečná modlitba	564	635	568	1524	1366	1526	574	646	1369	1530	581	653	1372	1533
Modlitba během dne:														
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	564	635	568	639	1676	1895	574	646	1713	1930	581	654	584	657
Závěrečná modlitba	564	635	568	639	1366	1526	574	646	1369	1530	581	653	584	657
Nešpory:														
Hymnus	517	581	517	581	517	581	1366	1527	517	581	1369	1531	517	581
Antifony	561	632	565	636	1161	1290	1678	1897	1193	1324	1371	1532	1224	1358
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1678	1897	1193	1324	1715	1932	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	561	632	565	636	569	640	1680	1900	575	647	1371	1532	582	655
Ant. ke kant. P. M.	562	632	566	637	569	640	1367	1527	576	648	1371	1533	582	655
Prosby	562	633	566	637	569	641	1681	1900	576	648	1718	1936	582	655
Záv. modlitba	564	635	564	635	568	1524	1366	1526	574	646	1369	1530	581	653
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení
Nedeľa 12. 5. – 4. nedeľa velikonoční

1. čt.: Sk 13,14.43–52

Ž 100(99),2.3.5

 Odp.: 3c (*J sme jeho lid a stádece jeho pastvy.* Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: Zj 7,9.14b–17

Ev.: Jan 10,27–30

Pondělí 13. 5. – nezávazná památka Panny Marie Fatimské (v pražské arcidiecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Sk 11,1–18

Ž 42(41),2–3; 43(42),3.4

 Odp.: 42(41),3a (*Má duše žízni po živém Bohu.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 10,1–10

Úterý 14. 5. – svátek sv. Matěje

1. čt.: Sk 1,15–17.20–26

Ž 113(112),1–2.3–4.5–6.7–8

 Odp.: 8 (*Pán ho posadil vedle knížat svého lidu.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 15,9–17

Streda 15. 5. – ferie

1. čt.: Sk 12,24–13.5a

Ž 67(66),2–3.5.6+8

 Odp.: 4 (*Ať tě, Bože, velebí národy, ať tě velebí kdekterý národ!* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 12,44–50

Čtvrtek 16. 5. – svátek sv. Jana Nepomuckého

1. čt.: Řím 8,31b–39

Ž 69(68),5ab.7ac+8.15bc+31

 Odp.: 14c (*Vyslyš mě, Bože, ve své veliké lásce!* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Mt 10,17–22

Pátek 17. 5. – ferie

1. čt.: Sk 13,26–33

Ž 2,6–7.8–9.10–11

 Odp.: 7b (*Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 14,1–6

Sobota 18. 5. – nezávazná památka sv. Jana I.

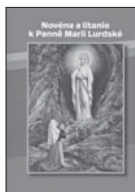
1. čt.: Sk 13,44–52

Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4

 Odp.: 3c (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 14,7–14

MODLÍME SE

NOVĚNA A LITANIE K PANNĚ MARIÍ LURDSKÉ

Devítidenní pobožnost k Panně Marii Lurdské je doplněna o každodenní předsevzetí, které by mělo prohloubit vztah k Neposkvrněné Panně Marii i zintenzivnit naši víru.

Sypták • Brož., A6, 16 stran, 39 Kč

BELETRIE

DOBÝVAT NEBE • ŽIVOT SV. KATEŘINY SIENSKÉ

Louis de Wohl • Z angličtiny přeložila Jana Hájková • Redakce Martina Lechová a Lucie Mašátová

Román oživuje příběh sv. Kateřiny Sienské (1347–1380), jedné z nejpozoruhodnějších žen církevních dějin. Barvířova dcera, předposlední z 25 dětí, se odmítá vdát a trvá na tom, že se zcela zasvěti Bohu. Navzdory překážkám vstupuje do třetího řádu sv. Dominika. Bez vzdělání, zato obdařená mimořádnou moudrostí od Boha i velkou láskou k lidem, žije několik let v domě své rodiny a intenzivně se věnuje modlitbě. S tím, jak získává mystické zkušenosti, se kolem ní začne shromažďovat okruh jejich následovníků, laiků i kněží. Kateřina smiřuje válčící městské státy v Itálii, burcuje vlažné církevní preláty i prosté věřící a přiměje papeže, aby se vrátil z Avignonu do zpustlého Říma. Její texty a dopisy vynikají vroucností, hloubkou a duchovní autoritou. Od roku 1970 učitelka církve, od roku 1999 spolupatronka Evropy. Hluboká pravdivost hlavní postavy a mistrný popis klíčových událostí

zaujmu milovníky historických románů, ctitele svatých i ty, kdo chtějí lépe pochopit, co znamená být mystikem.

*Karmelitánské nakladatelství • Druhé vydání
Brož., 130x190 mm, 444 stran, 399 Kč*

PRO DĚTI

ODVÁŽNÉ ROZHODNUTÍ

Text Maria Grace Dateno FSP • Z angličtiny přeložila Zuzana Rebcová • Ilustrace Paul Cunningham

Výpravy do doby Ježíšovy – série příběhů pro děti ve věku 6–9 let. V pátém díle děti známé z předchozích příběhů opět touží stůj co stůj dostat se do doby, kdy žil Ježíš, aby se s ním mohly setkat. A znovu se jim to podaří – jenže tentokrát je něco jinak! Tváří v tvář nečekanému zvratu událostí udělá jedno z dětí riskantní rozhodnutí, které může ohrozit jejich výpravu... Najde Caleb odvahu, kterou potřebuje k tomu, aby pomohl svému mladšímu bráškovi? A vrátí se tentokrát všichni v pořádku domů?

Paulínky • Brož., 140x210 mm, 88 stran, 99 Kč

PRO LEPŠÍ ŽIVOT Z VÍRY

UČÍ SE CÍRKEV • ROK PRO MISIE

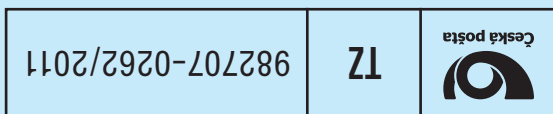
P. Antonín Pospíšil • Redakční úprava Hana Jamarová

Tato knížka je pro čtenáře zrcadlem jeho víry. Obsahuje homilie na různá témata a dále se autor, zkušený katolický kněz, zabývá evangelizací, znamením doby a v závěru nalezneme i rady pro život.

Vlastním nákladem • Brož., A5, 94 stran, 139 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1